

SATU TÄHTINEN

SEIKKAILIJA
LORDIN PALUU
JA MUITA
YLLÄTYKSIÄ

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Otavan Kirjasäätiö on tukenut tämän kirjan kirjoittamista.
Copyright © Satu Tähtinen ja Kustannusosakeyhtiö Otava, 2024

ISBN 978-951-1-48253-6

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

LUKU 1

jossa kunnianarvoisa neiti
Adalmina Lockhart saapuu
vierailulle ystäviensä kartanolle.

Trenaugh, Sussex, syyskuu 1847

”Katso, Puck, kuinka lystiä sinulla onkaan juosta tuolla puistossa”, kunnianarvoisa neiti Adalmina Lockhart sanoi ja nosti pomeranialaisensa lähemmäksi vaunujen ikkunaa. Puck liikahteli ja haukahti innokkaana ymmärtäessään, että pian pitkä vaunumatka olisi lopussa. Adalmina laski paksuturkkisen koiran takaisin penkille ja huokaisi ihastuksesta. ”Lordi ja Lady Devonay ovat onnekkaita, kun heillä on näin kaunis kartano. Katso sinäkin, Maude. Trenaugh on maineensa veroinen.”

Adalminan kamarineiti Maude kurkisti velvollisuudentuntoisena ikkunasta mutta ei näyttänyt innostuvan kartanon koristeellisista torneista tai syysauringossa kultaisina välkkyvistä ikkunoista. Maude oli englantilaisen järkevyyden perikuva ja laittoi paljon enemmän painoarvoa käytännölliselle pohjaratkaisulle kuin kruusaillulle ulkonäölle. Sitä paitsi Adalminan kamarineidillä oli ikävä taipumus voida pahoin kuoppaisemmilla teillä. Sekin saattoi vaikuttaa Mauden mielipiteeseen.

”Luojalle kiitos, että olemme viimein perillä”, kamarineiti henkäisi ja alkoi koota kasaan heidän tavaroitaan: hattuja, hansikkaita, ompeluksia, kirjoja ja muotilehtiä. Kaksi naista sai puoli

päivää kestäväällä vaunumatkalla aikaan melkoisen sotkun. Tai ainakin Adalmina sai. Maude oli häntä paljon siistimpi, Adalmina pohti silotellessaan tummansinisen matkapukunsa helmaa. Puku ei sentään ollut pahasti rypistynyt matkalla.

Vaunut kaartoivat kohta hiekkatien päässä olevalle aukiolle, ja Adalmina odotti kärsimättömänä, että lakeija saisi avattua oven. Puck vinkui innokkaana hänen käsivarrellaan. Raymond ja Josephina olivat vastassa, kun hän viimein astui alas vaunuista jalan alla rapisevalle soralle. Adalmina tarkasteli tuoretta avio-
paria hymy huulillaan. Vain vähän aikaa sitten vihityt Lordi ja Lady Devonay näyttivät hehkuvan sisäistä onnea.

”Tervetuloa Trenaughiin, Adalmina”, Raymond toivotti, kun he kohta halasivat lämpimästi.

”On ihanaa saada halata sinua taas, Ray – siitä on jo niin monta vuotta”, Adalmina nauroi kasvot uppoutuneena kartanon isännän takinkäänteeseen.

”Kuinka isäsi voi?” Ray tiedusteli taputtaen hellästi hänen selkäänsä. Ray tunsu Adalminan isän paroni Tensleyn pitkältä ajalta ja oli kultainen kysyessään tämän vointia.

”Hyvin, kiitos”, Adalmina vastasi ja vetäytyi halauksesta hymyillen. ”Isä on tavanomaisen kiireinen kirjaprojektinsa kanssa.”

Ray tiesi myös isän omalaatuisesta taipumuksesta ylenpaltti-
seen tieteilyyn ja suhtautui siihen kepeän huvittuneesti: ”Mukavaa, että paroni jaksaa edelleen innostua tieteistään ja ymmärtää päästää tyttärensä aina välillä lomailemaan ystävien luokse.”

Raymond North, Lordi Devonay, oli yksi Adalminan vanhim-
mista ystäväistä ja vain muutaman vuoden häntä vanhempi. Hei-
dän isiensä kartanoilla oli yhteinen raja, joten heidän perheensä
tunsivat toisensa ja he kaksi olivat ystäväystyneet jo lapsuudessa.
Monta vuotta kaikki olivat kuvitelleet, että Raysta ja Adalminasta

tulisi pari, mutta heidän ystävyytensä oli ollut aina enemmän sisarrellista laatua. Totuudella ei kuitenkaan ollut merkitystä seurapiirien silmissä – vain sillä, miltä asiat näyttivät. Adalminan maineen vuoksi he olivat joutuneet pidättäytymään sellaisista intiimeistä eleistä kuin halaukset monen monta vuotta. Nyt Ray naimisissa olevana miehenä sai jälleen halata häntä – ellei sitten Rayn vaimo Josephina pistänyt sitä pahakseen. Ilmeisesti ei, sillä Josie halasi Adalminaa pian yhtä lämpimästi kuin aviomiemensäkin. Eikä se ollut ihme: he olivat olleet ystäviä siitä saakka, kun Adalmina oli pari vuotta aiemmin liittynyt Josephinan perustamaan Moraalisten Naisten Kirjakerhoon.

”Thanaa saada sinut tänne, Ada. Haluan näyttää sinulle kaiken”, Josie ilmoitti ääni täynnä innostusta ja ylpeyttä. Tuore kartanonrouva oli pukeutunut hillittyyn okranväriseen päiväpukuun, jonka sävy sopi erinomaisesti alkaneeseen syksyyn ja korosti kauniisti Josephinan hiuksien punaruskeaa sävyä.

”Ja minä haluan nähdä kaiken”, Adalmina nauroi ja suoristautui sitten, sillä Puck nyki hänen ranteensa ympärillä olevaa hihnaa vaativasti. ”Myös Puck tahtoo nähdä kaiken. Ja ehkä merkatakin. Onko teillä täällä koiria?”

”Ei talossa, eli voit päästää Puckin huolelta nuuskimaan, jos se vain osaa olla siivosti”, Ray virnisti ja viittasi vähän kauempana puitten lomassa siintävän, valkoiseksi rapatun tallirakennuksen suuntaan. ”Kartanon metsästyskoirille on oma tarha tallin takana. Sinne sinun ei kannata sylikoiraasi viedä.”

”Kiitos varoituksesta”, Adalmina hymyili ja katsoi sitten ympärilleen. Hän paloi halusta päästä jo katsomaan taloa, joten joku muu saisi huolehtia Puckista hetken aikaa. Maude hivuttautui juuri syli täynnä tavaroita kohti etuovea kartanon taloudenhoitajattaren kanssa, joten kamarineitiä ei sopinut häiritä. Pitkä ja lempeäkätsein lakeija seisoi valmiudessa oven lähellä ja katsoi häntänsä

autuaasti heiluttavaa pomeranialaista kasvot eloisina. Palvelijakin taisi olla koiraihmissiä.

”Hei, sinä siinä, mikä sinun nimesi on?” Adalmina koukisti sormiaan lakeijalle. Nuori mies punastui ja asteli kuuliaisesti lähemmäksi.

”Simon, neiti Lockhart”, lakeija vastasi hiukan levottomana tultuaan yksilöidyksi heti ensi tapaamisella.

”Voisitko käyttää koiraani pienellä kävelyllä? Puck on ihan kiltti ja toimittaa kaiken kyllä nopeasti”, Adalmina väläytti vetoavasti hymykuoppiaan, ja lakeija oli oitis narautettu ansaan.

”Tietysti, neiti Lockhart.” Simon otti hihnan vastaan korvat punoittaen. ”Minne tuon sen ulkoilun jälkeen?”

”Voit tuoda sen huoneeseen”, Adalmina hymyili leveästi, ja Simon lähti kiireesti hoitamaan tehtävänsä. Puck ei ollut millänsäkään siitä, että taluttaja hihnan toisessa päässä oli yllättäen vaihtunut. Tällainen oli sille varsin tuttua. Adalmina kääntyi takaisin talon isäntäparin puoleen.

”Kas noin. Mihin me jäimmekään?”

Josephina nauroi ääneen katsellessaan häntä. ”Sinä valloitit Simonin noin vain, Adalmina? Miten se on edes mahdollista?”

”Adalla on aina ollut ilmiömäinen kyky kietoa kaikki pahaa aavistamattomat miehet pikkusormensa ympärille”, Ray totesi irvistäen hiukan. ”Se taito ei ole näköjään kadonnut mihinkään vuosien varrella.”

Adalmina nauroi heleästi ja katsoi talon isäntää huvittuneena. ”Se kyky ei ole koskaan toiminut sinuun, Ray.”

”Minä olenkin luultavasti ainoa”, Ray mutisi ja meni jututtamaan vaunujen kuljettajaa ja kyselemään tältä syksyisten teiden kunnosta. Tweedtakissaan ja ruskeissa saappaissaan Lordi Devonay näytti hilytyn maalaisherrasmiehen perikuvalta – mikä oli yllättävää, sillä tähän asti Ray oli tunnettu seurapiireissä Lordi D:nä, huikentelevaisesti pukeutuvana keikarina.

Josephina veti henkeä ja tarttui Adalminan käsivarteen päätäväisesti. ”Eiköhän mennä sisään. Haluat varmasti virkistäytyä matkan jälkeen. Mitä sanoisit iltapäiväteestä?”

”Se kuulostaa taivaalliselta.” Adalmina myöntyi heti, sillä hänellä oli pitkän vaunumatkan jäljiltä kiljuva nälkä.

Trenaughin kartano oli sisäpuolelta yhtä viehättävä kuin ulkopuoleltakin: valoisa ja ilmava. Kartanon torneja ja ikkunapuita koristava kultainen hohde jatkui sisällä vaaleina ja lämpiminä väreinä, eikä Adalmina ihmetellyt enää yhtään, miksi Josephina oli kirjoittanut kirjeissään uudesta kodistaan niin ihastuneeseen sävyyn.

”Täällä on niin valoisaa ja kaunista”, Adalmina henkäisi, kun he vaelsivat talon halki yläkertaan ja naisellisesti sisustettuun oleskeluhuoneeseen, jota Josephina kutsui ”teehuoneeksi”. Teehuoneen kevyennäköiset kalusteet oli päällystetty keltaisella brokadilla, ja huoneen toisessa laidassa seiso i taffelipiano, jonka telineelle oli jätetty huolimattomasti pino nuotteja. Adalmina päätteli, että Josephina oli ominut huoneen yksityiseksi oleskeluhuoneekseen.

”Niin minustakin”, Josephina hymyili. ”Täällä ei tarvitse tehdä juuri mitään muutoksia. Aion vaihdattaa ainoastaan muutamia tapetteja. Ja Ray haluaa päivittää päämakuuhuoneen sisustuksen. Se muistuttaa kuulemma liikaa hänen isästään.”

Adalmina irvisti, kun Rayn isän, Abernathyn jaarlin, kovat kasvot palasivat kummittelemaan hänen mieleensä jostakin vuosien takaa. ”Sitten en ihmettele sitä. Pelkäsin jaarlia suunnattomasti silloin, kun olimme lapsia. Hän oli niin... ankara ja periksiantamaton ja läksytti Raymondia armottomasti joka kerta, kun erehdyimme tekemään jotakin hölmöä. Kun näin jaarlin häissä, minun teki mieli piiloutua häneltä niin kuin joskus lapsena.”

Varjo ilmestyi Josephinan kasvoille. ”Raymondilla ei ole kovin hyvät välit isänsä kanssa. Olemme tietysti kiitollisia jaarlille Trenaughista, mutta muuten pidämme mieluiten... etäisyyttä.”

Adalmina vilkaisi ystäväänsä myötätuntoisena. ”Monissa aatelisperheissä taitaa olla sama tilanne.”

Hän oli nähnyt kireyden omin silmin Josien ja Rayn häissä ja aistinut sen Josephinan puheista ja kirjeistä. Hän ei kuitenkaan halunnut udella liikojia: oli hänen ystäviensä valinta avata tai olla avaamatta sydäntään.

Adalminalla oli onneksi toisenlaiset välit omaan isäänsä. Reinhard Lockhart, paroni Tensley, oli tieteistä laajasti innostunut eksentrikko, jota perinteinen aatelismiehen rooli ei jaksanut kiinnostaa. Vaikka isä oli usein uppoutunut omiin ajatuksiinsa ja kirjoihinsa, he olivat hyvin läheisiä – jopa siinä määrin, että Adalmina pelkäsi, ettei isä laisinkaan tullut toimeen ilman häntä. Poissaolevan luonteensa vuoksi paroni oli hyvin riippuvainen tyttärestään: Adalmina oli se, joka kantoi päävastuun taloudenpidosta ja tavanomaisten askareiden sujumisesta. Sen jälkeen, kun Adalmina oli tullut täysi-ikäiseksi, vastuu kodista oli pikkuhiljaa valunut hänelle, eikä hän pannut sitä pahakseen. Se antoi sisältöä hänen elämäänsä aivan toisella tapaa kuin jos hän olisi tyytynyt vain aatelismiehen tyttären osaan. Parin edellisen vuoden aikana hän oli jopa pyrkinyt perehtymään sukutilan asioihin – tilanhoidajan ärtyneistä ilmeistä ja töksäyttelevistä kommentteista huolimatta.

Nyt Adalmina oli kuitenkin jättänyt isän ja kaikki velvollisuudet vähäksi aikaa muiden huoleksi. Hän oli matkustanut ystäviensä luo Trenaughiin saadakseen hiukan lomaa isästään ja tämän omituisuuksista. Tavallisesti tähän aikaan vuodesta he matkustivat maalle ja viettivät siellä rauhallista maalaiselämää, mutta tällä kertaa työn alla oleva kirja piti paroni Tensleyn tiu-

kasti Lontoossa. Kun Adalmina oli ehdottanut isälleen vierailua Rayn ja Josephinan luokse Sussexiin, isä oli usuttanut hänet matkaan mielellään mutta ilmoittanut jäävänsä itse kaupunkiin.

”Älä anna kiireideni rajoittaa menojaasi, tytär. Olet ansainnut maalaislomasi”, isä oli rohkaissut häntä. ”Minä pärjään kyllä: Curtis ja rouva Curtis pitävät minusta hyvää huolta.”

Curtis oli heidän hovimestarinsa, ja hänen vihitty vaimonsa rouva Curtis taloudenhoitaja. Pari oli mennyt naimisiin varttuneella iällä muutamia vuosia sitten, ja sekä isän että Adalminan mielestä liitto oli jopa parantanut heidän taloudenpitonsa sujuvuutta.

Adalminan ajatukset keskeytyivät, kun huoneeseen rullattiin teevaunu täynnä mitä maittavimpia herkkuja. Hän valikoi vadilta pari kurkkuvoileipää sekä kermalla ja hillolla täytetyn skonssin ja huokaisi tyytyväisenä, kun Josephina ojensi hänelle kupillisen bergamotilta tuoksuva, haudutettua teetä.

”Miten matka sujui?” hänen ystävänsä kyseli. ”Viihtyikö Puck vaunuissa?”

”Vastaus on oikein hyvin molempiin kysymyksiin”, Adalmina hymyili. ”Tiet ovat hyvässä kunnossa kuivan kesän jäljiltä. Maudekin tunsu olonsa huonovointiseksi vain yhdellä tienpätkällä, joka oli muita kuoppaisempi. Tavallisesti hän alkaa yökkäillä heti, kun vaunut kolisevat vähänkään enemmän.”

Josie nauroi myötätuntoisena. ”Siinä tapauksessa Maude on varmasti iloinen, että olet päättänyt viipyä meidän ilonamme pidempään. Kolme viikkoako se oli?”

”Niin minä alustavasti ajattelin”, Adalmina hymyili. ”Isä arveli, että hänen kirjaprojektinsa vaatii hänen huomionsa ainakin pitkälle lokakuuhun. Hän on valmis lähtemään maalle vasta sen jälkeen, enkä osaa edes kuvitella syksyä kaupungissa. Kiitos, että sain tulla tänne.”

”Ilo on täysin meidän puolellamme”, Josephina vakuutti vilpittömän kuuloisena. ”Näin isossa kartanossa pitää olla riittävästi elämää ja vieraita – se on minun mielipiteeni, ja uskon myös Rayn yhtyvän siihen. Onhan hänkin kutsunut ystäviään käymään.”

”Koska Lordi Vaughton olikaan tulossa?” Adalmina tiedusteli uteliaana. Josephina oli kirjoittanut hänelle siitä, mutta hän oli ehtinyt jo unohtaa päivän. Rayn ystävä Lordi Vaughton oli tulossa muutamaksi päiväksi Trenaughiin – Josien sanojen mukaan ”metsästämään”, vaikka Adalmina kyllä arveli viininmaistelun ja uhkapelien sopivan Vaughtonin jaarlille metsästystä paremmin. Raymond ei itsekään ollut koskaan ollut mikään innokas metsämies.

”Ensi viikon alkupuolella”, Josie vastasi ja irvisti. ”Toivon, että hän osaa käyttäytyä tällä kertaa. Varsinkin, kun sinäkin olet täällä.”

Adalmina naurahti. ”Älä huolehdi minusta. Pärjään kyllä Lordi Vaughtonin kanssa – jos hän ylipäättään suostuu edes katsomaan minun suuntaani.”

Maxwell Osborne, Vaughtonin jaarli, oli yksi Rayn parhaista ystäväistä – vaikka Adalmina ei täysin ymmärtänytäkään, miksi. Lordi Vaughton oli kaikista seurapiireissä liikkuvista sopivan ikäisistä, naimattomista herrasmiehistä kyynisin ja sarkastisin. Josephinan ja Rayn häissäkin mies oli näyttänyt lähinnä kärsiväلتä, kun rakastunut pari oli vannonut alttarilla valojaan. Epäilemättä sen vuoksi bestmanin puheen oli pitänyt Rayn toinen ystävä, majuri Peter Townhope, eikä Vaughton. Adalmina arveli, että naimattomana naisena hän saattaisi hyvinkin olla Lordi Vaughtonin näkökulmasta Erittäin Vaarallinen Olento. Hän aikoi kuitenkin katsella jaarlia aivan estoitta – mies oli nimittäin erittäin komeaa katsottavaa tummine, jaloine piirteineen ja hyvin muodostuneine vartaloineen.

”Ei Lordi Vaughton sentään niin ylimielinen ole”, Josephina tokaisi ja rypisti kulmiaan kuin jääden miettimään, saattoiko vie-

ras sittenkin olla niin tyyli. ”Ja jos onkin, hänen vierailunsa jää hyvin lyhyeksi.”

”Emmeköhän me selviä hänestä ja hänen vierailustaan”, Adalmina vakuutti hymyillen omille, sopimattomille ajatuksilleen, mitä kyseiseen lordiin tuli, ja valitsi itselleen toisen skonssin. Päivälliseen oli vielä aikaa ja hänen vatsansa kaipasi muutakin täytettä kuin makeita mielikuvia hänen ystäviensä lähipiiriin kuuluvista poikamiehistä.

”Hmh”, Josie hymisi ja näytti jäävän pohtimaan asiaa.

”Oletteko te kutsuneet Lady Elinoria ja hänen veljeään käymään?” Adalmina kysyi kohta. ”Eikö Lordi Crawleykin ole Raymondin ystäviä? Milton House – Stiltonin markiisin kartano – sijaitsee täältä katsottuna melko lähellä, ehkä tunnin vaunumatkan päässä. Olen käynyt siellä pari kertaa Elinorin vieraana.”

Lady Elinor Temple, Stiltonin markiisin ainoa tytär, oli yksi Adalminan parhaista ystäväistä ja kuului myös Moraalisten Naisten Kirjakerhon vakiojäseniin. Lady Elinor oli häntä hiukan nuorempi ja juuri sillä rajalla, saattoiko naista kutsua vanhaksi-piiksi vai ei. Kukaan ei ainakaan ollut uskaltanut sanoa pilkkani-meä vielä ääneen Lady Elinorin tai hänen veljensä Elias Templen, Lordi Crawleyn, kuullen.

”Niinkö? En tiennytkään, että he asuvat niin lähellä.” Josephina näytti ilahtuneelta. ”Olen tutustunut Lordi Crawleyyn vastikään Rayn kautta ja pidän hänestä kovasti. Ja Lady Elinor on takuulla iloisen seuran tarpeessa, niin kuin sinäkin. Meidän täytyy kirjoittaa heille, jos hekin tulisivat käymään. Voisimme samalla suunnitella kirjakerhon ensi kautta yhdessä.”

”Elinor ihastuisi ikihyviksi, jos hän pääsisi mukaan suunnittelemaan toimintaa”, Adalmina tuumasi. Hän tiesi, että Moraalisten Naisten Kirjakerho oli erittäin tärkeä asia hänen ystäväilleen ja että Elinor piti Josephinaa jopa jonkinlaisena esikuvanaan. Lady

Elinor oli kuitenkin sen verran ujo, ettei hän ollut uskaltanut pyytää päästä mukaan suunnitteluryhmään. Elinor tuli paljon paremmin toimeen kirjojen kuin ihmisten kanssa.

Heidän keskustelunsa ajautui nopeasti kirjakerhoon ja sen tulevaisuuteen. Josie näytti mietteliäältä. ”Kirjakerhossa alkaa olla jo melko paljon jäseniä. Pitäisiköhän meidän perustaa virallinen johtokunta suunnittelemaan toimintaa? Mitä sanot, Ada?”

Adalmina innostui heti ja taputti käsiään. ”Kannatan ajatusta ja ilmoittaudun heti mukaan.”

Josie puri huultaan. ”Pitääkö meidän järjestää vaali?”

”Jos halukkaita on enemmän kuin paikkoja, niin sitten”, Adalmina yhtyi ajatukseen. Hän oli aina pitänyt hienona Josephinan periaatetta, jonka mukaan kaikki kirjakerhon jäsenet olivat tapaamisissa tasa-arvoisia. Kun kirjakerho kokoontui, arvonimet pyrittiin jättämään eteisaulaan ja kaikkien jäsenten mielipiteitä kunnioitettiin yhtä lailla.

Moraalisten Naisten Kirjakerho oli alun perin Josephinan luomus. Nainen oli perustanut sen joitakin vuosia sitten ja hakenut siihen jäseniä rohkeasti lehti-ilmoituksella. Adalmina oli nähnyt ilmoituksen mutta epäröinyt jonkin aikaa ennen kuin oli uskaltanut liittyä mukaan. Hän kun oli tiennyt Lady Josephinan maineen vakavahenkisenä naisena – ylhäisenä herttuan sisarena, joka tarkkaili seurapiirien kepeää menoa usein paheksuvin katsein. Kun Adalmina oli lopulta rohkaistunut ja mennyt keskustelemaan kirjakerhosta Lady Josephinan kanssa jossakin huvisesongin lukuisista illanvietoista, oli käynyt ilmi, ettei Josephina todellisuudessa ollut lainkaan niin ylimielinen ja vakavahenkinen kuin naisen maine oli antanut ymmärtää. Varsinkin mennyt kesä moninaisine juonenkäänteineen ja seurusteluineen oli hionut Josien terävimpiä reunoja entisestään ja tuonut ystävässä esille aivan uusia, pehmeitä puolia. Adalmina toivoi

saman pehmentymisen heijastuvan jatkossa myös kirjakerhon toimintaan.

Adalmina oli ollut jo jonkin aikaa sitä mieltä, että Moraalisten Naisten Kirjakerhon olisi syytä laajentaa repertuaariaan toivottoman tylsistä moraalifilosofisista teoksista vetäviin ja mieltä ylentäviin lukuromaaneihin. Josephina oli suhtautunut ajatukseen varovaisen myönteisesti jo kesällä, ja he olivatkin keventäneet kirjakerhon linjaa hiukan lukemalla muun muassa Harrisin kauppaliikkeen omistajan vaimon rouva Harrisin ehdotuksesta lastenkirjan. Josien hääkiireet olivat kuitenkin häirinneet kirjakerhon loppukauden toimintaa, ja Adalmina oli antanut asian tähän asti olla. Nyt oli sovelias aika ottaa asia uudelleen esille.

Tämä pieni maalaisloma oli oivallinen tilaisuus suostutella Josie viimein hyväksymään suunnanmuutos, jota Adalmina piti kirjakerholle suorastaan välttämättömänä.

LUKU 2

jossa neiti Lockhart pohtii suhdettaan
eräisiin naimattomiin herrasmiehiin.

Adalmina, Josephina ja Raymond istuivat Josien teehuoneessa iltapäiväteellä, kun Humphrey astui sisälle hopeisen, pienen tarjottimen kanssa. Hovimestarin ei ollut tarvinnut etsiä heitä, sillä heidän päivärutiininsa oli kuluneen viikon aikana vakiintunut. Tähän aikaan iltapäivästä kartanon isäntäparin ja heidän vieraansa saattoi löytää toisen kerroksen yksityisestä salongista runsaan teetarjoilun ääreltä.

”Sähkösanoma teille, *my lord*”, Humphrey mutisi ja ojensi Raylle taitellun paperin.

Raymond luki viestin kulmat rypyssä. Sekä Adalmina että Josephina tarkkailivat miestä uteliaina. Toiko sähkösanoma mukanaan mieluisia vai ikäviä uutisia? Muutama päivä maalaiselämää oli totuttanut Adalminan verkkaiseen rytmiin, jossa pienikin poikkeama oli kiinnostava sattumus. Trenaughissa hänen päivänsä täyttyivät käyskentelystä syksyisessä puistossa ja läheisessä metsikössä, Moraalisten Naisten Kirjakerhon suunnitteluasioilla, pitkillä aamiaisilla, tehetkillä ja päivällisillä sekä kirjojen lukemisella. Adalmina meni vuoteeseen varhain ja viipyi peittojen välissä pitkään – kuten myös kartanon vastavihitty, umpirakasnut isäntäpari, niin kuin arvata saattoi. Kaiken kaikkiaan Adalmina oli vajonnut lomatunnelmaan vaivattomasti ja nauttinut viime päivistä koko sydämestään.

Ray kohotti katseensa paperista rypyy edelleen kulmiensa välissä. ”Vaughton tulee huomenna. Hän kirjoittaa tuovansa mukanaan toisenkin vieraan, joka palaa halusta nähdä Tre-naughin ja tavata meidät.”

”Kenet?” Josephina kallisti uteliaana päätään.

”Tässä ei sanota”, Ray totesi, ja nyt myös Josie rypisti kulmiaan.

”Onpa salaperäistä”, Adalmina naurahti. Hän piti yllätyksistä – ainakin jos ne olivat mukavia, positiivisia yllätyksiä.

”Ei kai Lordi Vaughton toisi mukanaan ketään... ennenkuulumatonta?” Josie kysyi hitaasti ja katsoi Rayta varuillaan.

”Ei kai sentään”, Ray mutisi, mutta Adalminan mielestä talon isäntä ei näyttänyt lainkaan vakuuttuneelta omista sanoistaan.

”Onko ylimääräisestä vieraasta meille liikaa vaivaa, Josie?”

”Liikaa vaivaako? Ei toki. Käsken valmistella ylimääräisen huoneen häntä varten – kuka ikinä tämä mysteerivieras onkin”, Josephina hymähti ja sekoitti teetään kiivaasti pienellä, hopeisella lusikalla.

”Siinä tapauksessa sähkösanomaan ei tarvitse vastata, Humphrey”, Ray tuumasi ja päästi hovimestarin jatkamaan lukuisia töitään. Tällaisessa maalaiskartanossa sellaisia aina riitti.

”Kenet Vaughton voisi tuoda mukanaan?” Josephina pohti ääneen, kun Humphrey oli mennyt.

”Ei ainakaan ketään naista. Hän tietää kyllä rajansa”, Raymond hymähti. ”Luultavasti kyseessä on joku hänen tuttavansa – joku pääri tai liiketuttava.”

”Liiketuttava?” Josephinan kulmat kohosivat. ”Onko Vaughton mukana jossakin liiketoiminnassa? Minä kuvittelin, että jaarli jos kuka on tyypillinen, joutilas aatelismies.”

Adalmina arveli, ettei Josie ollut herttuan tyttärenä tottunut ajatukseen työtä tekevästä aatelisista. Ja olihan se uutta: liiketoimintaa avoimesti harjoittavia päärejä oli vain kourallinen.

Adalmina itse ei karsastanut ajatusta. Hän ajatteli tulevaisuuden edellyttävän säätyjen ja ammattien sekoittumista.

”Vaughtonko joutilas? Kaikkea muuta”, Ray naurahti. ”Hän on osakkaana useissa yhtiöissä: minun tietojeni mukaan ainakin laivanvarustamossa ja rautatieyhtiössä. Hän ei tietenkään osallistu aktiivisesti yhtiöiden toimintaan mutta etsii jatkuvasti uusia sijoitusmahdollisuuksia. Hänellä on erehtymätön vainu sellaiseen.”

”Hänen täytyy olla sitten kamalan rikas”, Adalmina tuumasi.

”Hän on”, Ray vahvisti vinosti hymyillen. ”Mutta hän ei kuuluta sitä maailmalle. Avioliitonvälkäiset naiset villiintyisivät, jos saisivat tietää.”

Josie naurahti kuivasti. ”Ja siitähän Lordi Vaughton pitäisi.”

Adalmina nauroi huvittuneena, sillä hänkin tiesi faktat: Vaughton oli vältellyt avioliittoa onnistuneesti jo vuosia päärinarvostaan huolimatta ja kerskui sillä lähes julkisesti.

”No, Vaughtonin seuralaisen henkilöllisyys selviää meille kyllä – huomenna”, Ray totesi ja lähti takaisin Treناughin tilikirjojen pariin. Ne olivat Rayn mukaan kuolettavan tylsiä, mutta hän yritti sopeutua. Adalmina ja Josephina jäivät salonkiin kahden kesken.

”Kuten kuulisit, Ada, Lordi Vaughton on rikaskin”, Josie huomautti kuin ohimennen.

Adalmina vilkaisi ystäväänsä ja puri huultaan hillitäkseen kärkkään kielensä. Viime päivien aikana oli käynyt selväksi, että Josie oli kääntänyt kelkkansa avioliiton suhteen sen jälkeen, kun oli löytänyt itselleen sopivan miehen. Nyt Josephina halusi jakaa ilosanomansa myös ystävilleen – Adalmina etunenässä. Ilmeisesti Lady Devonay oli asioita tuumittuaan päättänyt, että Lordi Vaughton oli Adalminalle sopiva sulhasehdokas.

Adalmina ei tiennyt, mitä hänen olisi pitänyt ajatella siitä. Oli yksi asia puhua avioliiton puolesta ja toinen yrittää järjestää hänet yhteen tietyn naimattoman herrasmiehen kanssa. Mitähän Lordi

Vaughtonkin olisi ajatellut, jos hän olisi tiennyt Josephinan juonesta? Oliko jaarli tosiaan niin avioliiton vastainen kuin kaikki antoivat ymmärtää vai sittenkin suostuteltavissa, jos kohdalle sattui sopivan kiinnostava neito?

Korea katsella Vaughtonin jaarli ainakin oli. Adalminan ajatukset palasivat Rayn ja Josien häihin, joissa hän oli tarkkaillut paikalla olevia vieraita. Sysimustat, kihartuvat hiukset, tasainen iho ja huurteisen harmaat silmät. Pukeutunut hillityn arvokkaasti hyvin leikattuun, mustaan pukuun. Erinomaiset pöytätavat. Lordi Vaughton oli näyttänyt häätöjuhlassa täydellisen aatelismiehen perikuvalta. Aivan joltakin muulta kuin...

Aivan joltakin muulta kuin Henry Spencer.

Adalmina puristi silmänsä kiinni, kun Henry palasi jälleen kummittlemaan hänen ajatuksiinsa. Hän oli yrittänyt pitää miehen loitolla niistä ja oli onnistunutkin melko hyvin – jos ei laskettu yhtä tai kahta pientä pilkahdusta päivässä tai yömyöhäisiä mietteitä, jotka ajeltivat esille tyhjältä juuri ennen nukahtamista.

Josien ja Rayn häissä Adalmina oli nähnyt Henryn ensimmäistä kertaa kahdeksaan vuoteen. Mies, jonka kanssa hän oli seurustellut yhdeksäntoistavuotiaana ja jonka hän oli silloin kuvitellut tulevaksi aviomieheksensä, oli viettänyt viimeiset kahdeksan vuotta ulkomailla ja palannut Englantiin äskettäin – juuri sopivasti Josien ja Rayn häiden alla. Ja koska Henry Spencer oli Josephinan ensimmäinen serkku ja Josien tädin, Lady Anne Spencerin ainoa poika, mies oli luonnollisesti saanut kutsun häätöjuhlaan.

”Et voi jättää kutsumatta häntä”, Adalmina oli sanonut suoraan Josephinalle, kun hänen ystävänsä oli tiedustellut varovasti hänen mielipidettään asiasta ennen häitä. Josie oli silti ollut kultainen kysyessään häneltä.

Siispä Lordi Devonayn ja Lady Josephinan häät syyskuun alussa oli ollut ensimmäinen seurapiiritilaisuus, johon ulkomaan-

vuosiensa aikana baronetin arvon isältään perinyt Sir Henry Spencer oli osallistunut Lontooseen palattuaan. Luonnollisesti kaikki olivat olleet uteliaita näkemään, millainen mies maailmalta oli tullut takaisin.

Samalla tavalla kaikki – Adalmina mukaan lukien – olivat olleet yhtä mieltä siitä, että Sir Henry Spencer oli näyttänyt hääjuhlassa kerrassaan sivistymättömältä. Miehen iho oli ollut ruskettunut kuin talonpojalla, vaatteet omituiset ja huonosti istuvat ja liian pitkät hiukset solmittu epämuodikkaasti niskaan. Lisäksi miehen pöytätavat olivat olleet kadoksissa: baronetti oli tarttunut useammin kuin kerran väärään haarukkaan ja yrittänyt puhua vähintään kahdesti väärällä puolella istuvan pöytäseuralaisen kanssa. Joko Henry Spencer ei tiennyt, mitä tarkoittivat nykymuoti tai käytöstavat, tai sitten mies ei vain välittänyt niistä.

Adalmina veikkasi jälkimmäistä. Sir Henry Spencer oli oman tiensä kulkija – oli ollut sitä jo monta vuotta. Adalmina oli lukenut salaa kaikki miehen eri lehtiin ja julkaisuihin kirjoittamat artikkelit ja tiesi, että Henry ajatteli monista asioista kovin eri tavalla kuin keskiverto englantilainen herrasmies. Adalmina oikeastaan ihmetteli, miksi Henry oli ylipäätään palannut Englantiin. Täällä miestä vastassa olivat tiukat normit ja paheksuvat katseet – sekä vanha skandaalinkäry, josta oli alettu kuiskailia seurapiireissä heti ”seikkailijalordin” paluun jälkimainingeissa.

Seikkailijalordi tosiaan. Adalmina hymähti itsekseen. Henrylle lehtien palstoilla annettu lempinimi oli hänen mielestään sängen typerä, sillä baronettina Henry ei ollut lordi laisinkaan, vaikka herrasmies olikin. Juorulehtien toimittajat eivät siitä välittäneet eikä myöskään kansa, jonka suuhun lempinimi ja huhut skandaalista olivat takertuneet sitkeästi kuin terva kengänpohjaan.

Adalmina ei tarkalleen ottaen tiennyt, mistä vanhassa skandaalissa oli kysymys – hän oli ollut sen tapahtuessa kovin nuori,

ja kaikki olivat yrittäneet suojella häntä totuudelta ja sydän-suruilta. Jälkimmäisiltä hän ei ollut voinut kuitenkaan välttää, sillä Henry oli jättänyt jälkeensä vain lyhyen, pikaisesti rustatun viestin ja epämääräisen anteeksipyyntön. Ei mitään selityksiä. Eikä varsinkaan mitään lupauksia.

Se oli ollut heidän lyhyen seurustelunsa karu loppu. Epämääräinen skandaali ja sen vakavat seuraukset.

Jos Henry Spencer oli joutunutkin lähtemään maasta skandaalin vuoksi, mies näytti synnyttävän sellaisen myös paluulaan – tekipä baronetti mitä tahansa. Sen lisäksi, ettei mies täyttänyt herrasmiehen standardeja ulkonäkönsä ja käytöksensä puolesta, Lontoossa kiersi muitakin huhuja. Niiden mukaan Sir Henry Spencer oli tuonut mukanaan ulkomailta kaksi oudon näköistä palvelijaa, lemmikkiapinan ja jalkavaimon.

Ensimmäiset väitteet Adalmina saattoi uskoakin, mutta viimeinen kuulosti liian paksulta jopa hänen korviinsa. Olipa asia miten tahansa, hänen oli pakko myöntää totuus: Sir Henry Spencerin paluu oli ravistellut häntä. Kun hän oli nähnyt Henryn häissä, hän oli tuntenut sydämensä tykyttävän ja kylmien väreiden kulkevan selkäänsä ja käsivarsiaan pitkin. Sillä paitsi sivistymättömältä, Henry näytti tätä nykyä myös kovin aikuiselta. Mies ei ehkä ollut komea sillä tavalla kuin silotellut aatelismiehet – kuten Raymond tai Lordi Vaughton – mutta jotakin puoleensavetävää baronetissa oli. Jotakin *voimakasta* ja *vaarallista*. Jotakin sellaista, mistä Lordi Byron olisi voinut kirjoittaa runon.

Ja mikä hermostuttavinta: Kun heidän katseensa olivat pikaisesti kohdanneet häöpöydässä, Adalmina oli tuntenut henkensä salpautuvan. Niin tiivis katse tummanruskeissa silmissä oli välkähtänyt, kun se oli vanginnut viimein hänen omansa.

Aivan kuin Sir Henry Spencer olisi halunnut hänestä jotakin.

Adalmina värähti muistaessaan tunteen. Se oli ollut kuin etiäinen – ennakkoon annettu varoitus jostakin tulevasta. Hänen äitinsä oli uskonut vahvasti etiäisiin, toisin kuin isä. Äiti oli kuolinvuoteellaan sanonut nähneensä kuolemansa ennalta jo vuosia sitten, ja kuusitoistavuotias Adalmina oli uskonut paronitarta. Miten muuten äiti olisi osannut valmistaa häntä elämää varten niin upealla tavalla? Hän oli lopulta ollut isää paljon valmistautuneempi äidin kuoleman jälkeiseen elämään ja jopa seurapiireihin – olkoonkin, että äidin kuolema oli viivästyttänyt hänen debytointiaan vuodella.

”Älä koskaan aliarvioi vaistojesi voimaa”, äiti oli teroittanut hänelle, ja sitä neuvoa Adalmina oli noudattanut kaikki nämä vuodet hyvällä menestyksellä.

Jos hän ei olisi luottanut vaistoihinsa – niihin epämääräisimpiinkin – hän olisi ollut tänä päivänä naimisissa, joskaan ei onnellisesti vaan erittäin onnettomasti. Häntä joitakin vuosia sitten kosinut komea ja hurmaava aatelisnuorukainen oli nimittäin osoittautunut jälkeinpäin vaimoaan pettäväksi uhkapeluriksi.

Toinen asia, jossa Adalmina oli antanut vaistojensa onnistuneesti ohjata itseään, oli liittyminen Moraalisten Naisten Kirjakerhoon. Se oli ollut yksi hänen elämänsä parhaista päätöksistä. Siksi hän suhtautui myös tämänkertaiseen etiäiseen suurella vakavuudella ja kaikella sen ansaitsemalla kunnioituksella. Sir Henry Spencerin paluu teki hänet levottomaksi – levottomammaksi kuin mikään pitkäen aikaan.

”Vuh?” vaimea koiranyskäisy kuului Adalminan jaloista, ja hän tajusi unohtuneensa pohdiskелеmaan syntyjä syviä teekuppi kädesään. Hän laski kupin pöydälle – tee oli takuulla jo jäähtynyt – ja kurottautui nostamaan Puckin syliinsä lattialta.

”No niin, Puck, oletko sinä saanut tänään syödäksesi? Vai pitääkö talonväki sinua laihdutuskuurilla?” hän jutteli koiralle rap-

suttaen samalla sen korvallista. ”Sietäisit kyllä laihtua hiukan ennen kuin sinusta tulee mahdottoman lihava lemmikkihauva. Pitäisikö Simonin viedä sinut taas kävelyille? Hänestähän sinä pidät, vai mitä, Puck?”

Puck haukahti tyytyväisenä niin kuin olisi tajunnut koko jutun ja asettui sitten Adalminan syliin lokoisampaan asentoon.

”Pitkö meidän jatkaa tätä vielä?” Josephina kysyi. He olivat kirjoittaneet ennen teetä Moraalisten Naisten Kirjakerhon sääntöjä puhtaaksi paperille. Tähän asti ne olivat olleet silkka suullinen sopimus. Josie oli kuitenkin huomauttanut, että jos he perustaisivat johtokunnan, heidän täytyisi laatia kirjakerholle myös kirjalliset säännöt. Adalmina ei väittänyt ystävälleen vastaan, joten he olivat nyt keskellä kirjoitusprojektia. ”Jaksatko sinä, Ada?”

Adalmina kääntyi katsomaan Josephinaa, joka tuijotti puolityhjää paperia suu supussa.

”En taida jaksaa enää. Jatketaanko huomenna?” hän ehdotti aidosti uupuneena. Sir Henry Spencerin ajatteleminen oli vienyt häneltä voimat, niin kuin aina.

LUKU 3

jossa Lordi Vaughton ja Sir Henry
Spencer matkaavat kohti Trenaughia.

”En tajua, miten joku voi nukkua tässä rytinässä”, Maxwell Osborne, Vaughtonin jaarli, mutisi puoliääneen, kun vaunut kolistelivat pitkin maalaistietä. Sir Henry Spencer, Spencerin kahdeksas baronetti, työnsi silinterinsä lipan taemmaksi, raotti toista silmäänsä ja katsoi ystävänsä huvittuneena. Jaarlin ilme oli melkein paheksuva.

”En minä nukkunut. Ummistin vain hetkeksi silmäni”, Henry sanoi.

Vaughton kohotti mustia kulmiaan ja katsoi häntä ylvästä nenänvarttaan pitkin. ”Älä puhu palturia. Kuulin selvästi, kuinka kuorsasit hetki sitten.”

”Kuorsasinko?” Henry naurahti ja suoristautui Vaughtonin matkavaunujen pehmustetulla penkillä. Vihreällä sametilla kauttaaltaan verhottu kaluste oli niin ylellinen, että sitä olisi voinut helposti käyttää vuoteena. Henry oli tottunut matkoillaan askeettisiin oloihin, ja hän tunsikin vieläkin syyllisyyttä asettuessaan nukkumaan omaan sänkyynsä untuvapeittojen väliin. ”Hikaru väittää aina, etten minä kuorsaa.”

Jaarli tuhahti. ”Sihteerisi valehtelee. Sinä kuorsaat niin kuin kuka tahansa kuolevainen.”

”Voi olla”, Henry kohautti olkiaan. ”Todennäköisesti Hikaru sanoo niin, jotta minä välttäisin mahdollisen häpeän. Japanilaiset ajattelevat, että häpeää pitää välttää kaikin keinoin.”

Hän oli joutunut käymään pitkiä keskusteluita aiheesta Hika-
run kanssa. Hänen japanilaisella sihteerillään oli ärsyttävä tapa
piilotella omia ja Henryn virheitä juuri tästä samaisesta syystä.
Vasta aivan viime aikoina Henry oli onnistunut murtamaan
Hikarun hiljaisuuden ja saamaan miehen puhumaan epämielui-
sistakin asioista. Se oli ollut melkoinen työvoitto.

”Emme kai me englantilaisetkaan mielellään kieriskele
häpeässä”, Vaughton huomautti kuivasti ja heilautti paksun
sinettisormuksen koristamaa kättään. ”Miehen pitää pystyä
elättämään perheensä, pitämään vaimonsa kurissa ja sitä rataa.”

Henry hymähti. Hän ei ajatellut englantilaista kulttuuria eri-
tyisellä lämmöllä. Vietettyään kahdeksan vuotta poissa sen vai-
kutuspöörästä hän koki kotimaansa ja etenkin sen valtaapitävät
enemmän ahdasmielisinä valloittajina kuin yliverlaisina maail-
manvaltiaina. Englantilainen herrasmies oli polkenut saap-
paansa kannan alle enemmän ainutlaatuisia kansoja kuin kukaan
oli uskaltanut ikinä edes kuvitella, eikä Henry ollut siitä erityisen
hyvillään. Siksi oli ironista, että hän istui nyt ystävänsä ylellisissä
vaunuissa pukeutuneena juuri siihen rooliin, jota hän erityisen
syvästi halveksui – englantilaiseksi herrasmieheksi.

Kun ulkoa alkoi kuulua muitakin ääniä kuin pelkkää vau-
nunpyörien kolinaa, Vaughton siirsi verhoja sivuun nähdäkseen
ulos.

”Luulen, että olemme kohta perillä. Tulemme juuri jonkin-
laiseen kylään”, jaarli ilmoitti.

”Jo on aikakin”, Henry huoasti ja vilkaisi ulos omalta puolel-
taan. Kylä, jonka Vaughton oli nähnyt ikkunasta, oli tyyppillinen
englantilaiskylä. Pääkadun varrella oli posti, majatalo ja kivi-
kirkko ja kaikkialla unelias tunnelma. He olivat ohittaneet mat-
kan varrella jo useampia samanlaisia kyliä. Ne tuntuivat istuvan
täydellisesti englantilaiseen ympäristöön ja kulttuuriin.

Kun Henry oli lähtenyt maasta kahdeksan vuotta sitten, hän oli pitänyt kaikkea tätä itsestäänselvyytenä – englantilaista maa-seutua, kyliä ja sääty-yhteiskuntaa. Mitä kauemmaksi Englannista hän oli matkannut, sitä vieraammalta kaikki oli tuntunut. Hän oli tarkkaillut kohtaamiaan ihmisiä, maisemia ja kulttuureja aluksi hämmästellään ja sitten kiinnostuneena, sillä paitsi eroja, hän oli alkanut hahmottaa vähitellen myös yhtymäkohtia. Henry oli matkoillaan tarkkaillut elämänmenoa kylissä ja kaupungeissa ympäri koko tunnettua maailmaa. Aina uuteen kohteeseen pysähtyessään hän oli keskustellut paikallisten oppineiden ja kylänvanhimpien kanssa ja halunnut tietää lisää paikallisesta elämänmenosta ja löytää uusia näkökohtia havaintojensa tueksi. Vähitellen hänen päiväkirjamerkintänsä olivat laajentuneet pitkiksi pohdintoiksi ja sitten artikkeleiksi, joihin tieteellisesti suuntautuneet lehdet ja lukemistot olivat tarttuneet kiinnostuneina. Hänen artikkelinsa olivat herättäneet huomiota sekä kotimaassa Englannissa että Manner-Euroopassa. Eräänä päivänä Henry oli havahtunut siihen, että häntä oli alettu kutsua etnologiksi.

Sellainen Henry Spencer epäilemättä tänä päivänä olikin. Kun hän oli palannut Englantiin, kotimaan kulttuurissa ei ollut hänelle enää mitään itsestään selvää. Tätä nykyä hän katsoi kaikkea etnologin silmin – tarkkaillen ja havaintoja tehden. Niin myös tätä kylää, jota he parhaillaan ohittivat. Jos Henry olisi tänään ollut matkalla ratsain, hän olisi luultavasti pysähtynyt hetkeksi ja jäänyt seuraamaan paikallista elämänmenoa – ehkä poikennut kirkossa tai majatalossa. Vaughtonin jaarlin komeat, vaakunalliset vaunut kuitenkin kolistelivat kylän halki samaa vauhtia kuin päätielläkin. Puolikesyt hanhet vain kaakattivat närkästyneinä, kun kuljettaja huusi niille säilyttääkseen ne pois tieltä.

”Minäkin matkustan mieluiten ratsain kaikki lyhyemmät matkat”, Vaughton sanoi, ja Henry vilkaisi ystävänsä yllättyneenä.